

4. Савельєва С. Наступність у роботі дитсадка і школи / С. Савельєва, Н. Тарапка // Початкова школа. – 1988. – № 1. – С. 35-36.
5. Савченко О. Я. Наступність і перспектива в роботі двох перших ланок освіти / О. Я. Савченко // Дошкільне виховання. – 2000. – № 11. – С. 4-5.
6. Програми для середньої загальноосвітньої школи. 1-4 класи. – К. : Початкова школа, 2006. – 432 с.
7. Формування здорового способу життя молоді : проблеми і перспективи / О. Яременко, О. Балакірєва, О. Вакуленко та ін. – К. : Український ін-т соціальних досліджень, 2000. – 207 с.

Богута В. М.

*кандидат педагогічних наук, старший викладач
кафедри початкової і дошкільної освіти
ПНПУ імені В. Г. Короленка*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ ПОЗАШКІЛЬНОГО ТВОРЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ

У статті аналізуються і узагальнюються наукові доробки педагогічної теорії та емпіричний досвід виховної практики розвитку особистості молодшого школяра у тимчасовому дитячому колективі позашкільного навчального закладу. Розкриваються можливості мікросередовища танцювального творчого об'єднання у формуванні моральних та естетичних якостей вихованця. Акцентується увага на креативному потенціалі хореографічного мистецтва, що реалізується за дотримання педагогічних умов та методики формування хореографічних творчих здібностей.

Потреба суспільства в особистостях, які були б високомобільними у складних умовах сучасної соціокультурної політики держави, володіли б здатністю самостійно та творчо самореалізовуватися загострюють необхідність формування для цього відповідних якостей людини. На слушну думку С. Сисоєвої, цінність самореалізації у дозвілльєвій сфері полягає у тому, що вона дозволяє особистості самоудосконалюватися у напрямках, які обирає сама, побачити результат власних зусиль, а тому такі форми самореалізації впливають на її життєві орієнтації, комунікативне коло, настанови, самоповагу, на професійне і соціальне самовизначення особистості, її світогляд [5]. Однією з визначальних умов формування особистості

молодшого школяра є адекватний освітньо-виховний простір, що ґрунтується на засадах дитиноцентризму.

Висвітленню загальних положень та окремих аспектів присвячені численні праці дослідників, які розглядали проблему формування особистості у процесі хореографічного виховання у таких наукових ракурсах: музично-ритмічний розвиток як складова хореографічного виховання (Т. Бабаджан, Н. Ветлугіна, А. Зіміна, М. Палавандішвілі, К. Тарасова); використання традицій народної хореографії (К. Василенко, К. Геворгян, А. Шевчук); особливості виховного потенціалу хореографічного мистецтва (Ю. Гончаренко, П. Коваль, А. Тараканова, А. Фомін, Ю. Хижняк); особливості дитячої танцювальної творчості (Р. Акбарова, С. Акішев, В. Богута, Є. Голікова, О. Горшкова, О. Мартиненко); ідеї інтегративної мистецької освіти, полікультурний та поліхудожній підхід (Ю. Борєв, Б. Галєєв, О. Комаровська, Л. Масол, Т. Морозова, О. Рудницька, Ю. Ушакова, Б. Юсов). У контексті зазначеного, накопичений матеріал потребує систематизації, тому стаття присвячена аналізу і узагальненню наукових доробків й емпіричного досвіду формування творчої особистості дитини молодшого шкільного віку у мікросередовищі позашкільного танцювального творчого об'єднання та з'ясування його інноваційного потенціалу.

Варто зауважити, що для задоволення інтересу і природної допитливості молодшого школяра, бажанні пізнати власні можливості та сформувати уявлення про себе танцювальне мистецтво нині представлене численними за напрямками та стилями творчими об'єднаннями. Для популяризації хореографічного мистецтва й залучення дітей молодшого шкільного віку до танцювальних творчих об'єднань керівникам та педагогам використовуються різноманітні традиційні (участь у концертах, конкурсах та фестивалях, надання

допомоги у підготовці й організації заходів у загальноосвітніх закладах тощо) та інноваційні методи – проведення звітних концертів та днів відкритих дверей не тільки на сценічних площадках, а й у танцювальній залі, де майбутні вихованці зможуть відчувати «робочу» атмосферу, характер та особливості діяльності; проведення флеш-мобів у місцях масового відвідування дітьми та на відкритих площадках тощо.

Характерною особливістю більшості танцювальних колективів є непропорційність його складу: дівчаток, зазвичай, більше ніж хлопчиків. У даному контексті на увагу заслуговує праця “Учите детей танцевать” [2], в якій висвітлено новий підхід у широкому залученні дітей до мистецтва танцю. Запропонований танцювальний всеобуч реалізується у три етапи і розрахований на навчання дітей незалежно від наявності спеціальних фізичних даних. Перші два етапи передбачають роботу з дітьми від семи до тринадцяти років з трирічним терміном навчання кожен. Третій етап акцентує увагу на заняттях з найбільш обдарованими дітьми, що виявили бажання подальшого навчання. До розробленої авторським колективом програми включені елементи джаз-танцю і сучасних танцювальних стилів, узагальнена методика їх викладання для зацікавлення дітей хореографічним мистецтвом.

Погоджуючись із думкою авторів посібника, що ігрова модель діяльності у роботі з молодшими школярами має передбачати гру не як винагороду або відпочинок після важкої і нудної праці, а як основу, варто наголосити – у цій віковій категорії рекомендується використання мінімуму танцювальних елементів у русі за умови максимуму їх всіляких поєднань. Цей метод знайшов своє застосування у дитячій самодіяльності ще у 80-і роки: невелика кількість рухів у різних поєднаннях уможлиблює їх якнайкраще засвоєння, а кількість

поєднань створює відчуття новизни, що збагачує сприйняття дітей, збуджує творчу уяву та фантазію.

У процесі свого розвитку хореографічне виховання підростаючого покоління у закладах позашкільної освіти набуло певного досвіду, престижу і сформувалося як невід’ємна частина цілісної системи естетичної освіти. Із впевненістю можна стверджувати, що робота педагога у дитячому танцювальному творчому об’єднанні – процес складний і багатогранний. Він пов’язаний з реалізацією широкої програми організаційно-педагогічних умов та художньо-виконавських засобів для формування особистості вихованця.

Як відомо, саме у молодшому шкільному віці закладається моральний фундамент особистості на рівні простих норм моральності та формується шляхом виховання здатності до співчуття й співпереживання. Формування почуття обов’язку вихованців танцювальних творчих об’єднань початкового рівня навчання ускладнюється віковими та психологічними особливостями дітей, недостатньо розвиненою волею: переважають орієнтації на зовнішні атрибути, бажання похвали, побоювання засудження. Натомість, на основі достатньо розвиненої емоційної сфери, створюються сприятливі умови для формування таких важливих у моральному сенсі якостей як доброчесність та доброзичливість.

Упродовж останнього десятиріччя спостерігається стійка тенденція до збільшення кількості вихованців творчих об’єднань саме сучасного напрямку хореографічного мистецтва, синтетична структура якого більше відповідає запитам молодших школярів: широке використання імпровізаційних танцювальних технік, синтез балетних традицій з інноваціями тощо. Варто зауважити, що сучасні танцювальні стилі часто не передбачають необхідності наявності одного чи

декількох партнерів, та, надаючи широкий простір для особистісного самовиявлення, зміщують орієнтири у бік персоніфікації процесу. Це дає простір для стимулювання творчого розвитку дитини, разом з тим гальмує формування такої важливої якості особистості як уміння поєднувати особистісні та колективні інтереси тощо. У цьому контексті заслуговує на увагу слушна думка В. Сухомлинського, який, обґрунтовуючи значення трудового життя, яким у хореографічному творчому об'єднанні є танцювальна діяльність, для здійснення виховного впливу колективу на особистість підкреслював: «натхнення, одухотворення трудовою творчістю – могутня духовна сила, що зближує людей, пробуджує у дитини перше почуття, на основі якого поступово утверджується громадянська гідність» [6, с. 426]. Це додатково підтверджує, що масовість танцювальних композицій сприяє виробленню єдиної танцювальної манери, а отже, вимагає дисциплінованості та відповідальності, цілеспрямованості і толерантності, чіткості й злагодженості, що забезпечує асамльовість.

Взаємовідносини особистості з дитячим тимчасовим колективом однолітків, особливо на першому році навчання, багато в чому визначаються організацією діяльності вихованців та характером міжособистісних відносин, де суттєва роль відводиться особистості педагога. На слушну думку В. Сухомлинського, оцінка «...може підносити дитину, а може й пригнічувати, гальмувати розвиток, породжувати негативне ставлення до світу» [3]. На підставі цього педагог-хореограф повинен мати не тільки професійні знання, а й уміти бачити індивідуальність кожної дитини, враховувати її ставлення до навчання у танцювальному колективі і перспективи розвитку, використовувати оцінку як стимул до працелюбності й успіхів, володіти такими якостями як чуйність, тактовність, спостережливість тощо.

На відміну від інших гуртків естетичного спрямування, в силу специфіки оволодіння танцювальним мистецтвом, під час навчально-тренувальної діяльності вільне спілкування вихованців обмежене. Нерідко педагоги-хореографи користуються професійною необхідністю спілкування під час використання методів показу, пояснення, переконання. У той час як практичний досвід свідчить – ігри, бесіди, завдання творчого характеру стимулюють кожного вихованця до накопичення знань, вражень, образів, переживань, до змістового обміну духовними цінностями, до підвищеного морального рівня повсякденних стосунків, до естетичної організації всього життя і діяльності [1].

Одним із шляхів згуртування колективу є наявність традицій, за дотримання яких може входити до обов'язків активу: привітання дітей із днем народження, посвята у вихованці колективу, проведення новорічних ранків, випускного вечора у формі капусника чи балетного спектаклю, урочистого переходу вихованців із молодшої групи у старшу, передачі кращих номерів програми наступному поколінню тощо. Ці традиції роблять перспективним життя колективу, допомагають згуртовувати, особливо, різновіковий танцювальний колектив, адже у кожного вихованця з'явиться відчуття причетності до важливої діяльності.

Безпосередньо, у світлі проблеми розкриття потенціалу танцювального творчого об'єднання, вартує уваги процес становлення позашкільної роботи з дітьми та учнівською молоддю, який свідчить про наявність певних прогресивних досягнень та позитивний вплив на формування особистості. Слід визнати, що у результаті історичного розвитку хореографічного виховання дітей сформувалася стала уніфікована структура занять, у якій навчально-виховна робота ґрунтувалася на засвоєнні переважно спеціальних знань, формуванні

виконавських умінь та навичок, роботою над образністю танцю, що наближало самодіяльний танцювальний рух до професійного мистецтва і посилювало змістову складову тренувального процесу. Беззаперечно, система хореографічного виховання підростаючого покоління відпрацювала механізми формування таких якостей як колективізм, дисциплінованість, почуття обов'язку і відповідальності, терпіння, уміння долати труднощі та негаразди, доводити справу до завершення, але обмежувала вихованця у особистій творчій діяльності.

Сучасний період розвитку дитячої хореографічної культури, що характеризується збільшенням «сектору свободи», вирізняється різноманітністю підходів до навчально-тренувальної роботи і характеризуються гнучкістю й варіативністю змісту та технологій, що пов'язані з особливостями танцювального напрямку колективу, намаганням педагогів урахувати індивідуальні задатки, інтереси і запити, творчі здібності дітей різних вікових категорій.

З впевненістю можна стверджувати, що танцювальне мистецтво має потужні засоби (лексика, міміка, пантоміміка) для самовираження дитини молодшого шкільного віку, адже «мова танцю» інтернаціональна і зрозуміла усім. На відміну від класичної балетної лексики, народна та сучасна танцювальна рухова база не обмежена канонічними нормами й здатна впливати на креативну сферу особистості. Головним у цьому процесі, вважають вчені (О. Гайдамака, Е. Белкіна, О. Калініченко, І. Руденко, Ю. Гончаренко, Л. Масол, О. Комаровська, П. Фриз та інші) є здібність дитини продуктивно мислити, що слугуватиме поштовхом до активної творчої дії. Зважаючи на те, що формою мислення у мистецтві виступає художній образ, як втілення авторських почуттів та ставлення до явищ, виконавцю надається унікальна можливість системою тілесної виразності та значущості символіки рухів «висловлювати невимовне».

Формування творчої особистості вихованця позашкільного танцювального творчого об'єднання у навчально-виховному процесі слід розглядати як процес фасилітації. Відтак, спираючись на один із законів педагогіки творчості, розвиток і саморозвиток творчої особистості може відбуватися за певних психолого-педагогічних умов, які сприяють творчій діяльності, стимулюють її творчу активність, полегшують долаття бар'єрів творчості. Визначаючи педагогічні умови як сукупність навчально-виховних, організаційно-методичних та індивідуально-особистісних чинників, що забезпечують ефективність організації творчого хореографічного навчально-виховного процесу з метою досягнення прогнозованого результату, *необхідними та достатніми умовами* формування творчих здібностей молодших школярів є: 1) створення педагогічно комфортного виховного середовища; 2) мотивування творчої інтерпретаційної та імпровізаційної активності дітей молодшого шкільного віку у процесі хореографічної діяльності; 3) використання в організації виховного процесу інноваційних форм та методів навчання; 4) збагачення досвіду пошукової діяльності через оволодіння загальнопізнавальними вміннями; 5) інтеграція хореографічного мистецтва з іншими видами естетичного мистецтва (музичним, театральним, образотворчим) [1].

Загалом, актуалізація проблем сучасного стану хореографічного виховання дітей молодшого шкільного віку та дослідження інноваційного потенціалу освітнього простору позашкільного танцювального творчого об'єднання, переконливо свідчать, що вказані педагогічні умови та система завдань творчого характеру [1] являють собою компоненти методики формування хореографічних творчих здібностей дітей молодшого шкільного віку, поетапне використання якої забезпечить максимальне розкриття індивідуальних можливостей дитини та утвердить в ній референтність творчого виду діяльності у

системі «Я-особистість».

Список використаних джерел:

1. Богута В. М. Методичний аспект формування хореографічних творчих здібностей молодших школярів / В. М. Богута // Мистецтво та освіта. – № 3 (73). – 2014. – С. 39-43.
2. Пуртова Т. В. Учите детей танцевать: Учебное пособие./ Т. В. Пуртова, А. Н. Беликова, О. В. Кветная. – М.: ВЛАДОС, 2001 – 256 с.
3. Савченко О. Я. Розвиток особистості школяра – стрижнева проблема творчості В. О. Сухомлинського [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://filologukr.ucoz.ru/ld/1/105_UKR_Suxomlinska.pdf
4. Семак О.О. Особистісні кореляції успішності інтерпретації хореографічного тексту : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. псих. наук. : спец. 19.00.07 «Педагогічна та вікова психологія» / О. О. Семак; Ін-т психології імені Г. С. Костюка АПН України. – К., 2002. – 21 с.
5. Сисоєва С. О. Основи педагогічної творчості : підручник / С. О. Сисоєва. – К. : Міленіум, 2006. – 346 с.
6. Сухомлинський В. О. Методика виховання колективу / В. О. Сухомлинський // Педагогіка : хрестоматія / уклад. : А. І. Кузьмінський, В. Л. Омеляненко. – К., 2003. – С. 425–432.

Вертелецька С. Ю.
магістрантка групи Д-61
психолого-педагогічного факультету
ПНПУ імені В.Г. Короленка
Науковий керівник: Ковалевська Н.В.
кандидат педагогічних наук, доцент
кафедри початкової дошкільної освіти
ПНПУ імені В. Г. Короленка

ВПЛИВ БАТЬКА НА ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ ДИТИНИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

У статті висвітлено роль та значення батька у формуванні особистості дитини дошкільного віку, висвітлено результати емпіричного дослідження, яке спрямоване на діагностику батьківських відносин з дитиною, визначення уявлень та знань батька про свою дитину.

На сьогоднішній день батьківство як варіант материнства розглядається в меншій мірі, ніж материнство. Постійний акцент на